

UDENRIGSMINISTERIET

Dato: 6. april 2011
Spørgsmål 157 fra
Udenrigsudvalget
(URU) af 30. marts
2011 fra Frank Aaen
(EL)

Spørgsmål 157:

Mener ministeren, at demonstranter i Bahrain skal beskyttes mod overgreb, og at EU derfor bør iværksætte øjeblikkelige økonomiske og politiske sanktioner for at lægge pres på styret, herunder at få lukket for styrets indtægter fra olie- og gas?

Svar:

Regeringen har gentagne gange og i forskellige fora, herunder sammen med EU-partnere og i FN's Menneskerettighedsråd, på det kraftigste taget afstand fra de regimer i Mellemøsten og Nordafrika, der søger at bekæmpe fredelige folkelige opstande med vold og magt, og som krænker grundlæggende rettigheder som ytrings- og forsamlingsfrihed. Vi har opfordret regimerne, herunder det bahrainiske, til at gå i dialog med demonstranterne.

Jeg mener, at det internationale samfund fungerer ved dialogens vej, ikke ved isolationens. Det er vigtigt for Danmark og vores EU-partnere i en foranderlig verden også at samarbejde med lande, som ikke deler vores styreform og vores værdier. Det er gennem interaktion – f.eks. via dialog, handel, udveksling og samarbejde – at vi kan søge at trække udviklingen i den retning som vi ønsker og med efterlevelse af de værdier, som er universelle.

Samtidig skal vi stille krav i vores kritiske dialog med disse lande, og vi skal støtte samfundenes civilsamfundskræfter, der ønsker legitime politiske reformer og efterlevelse af menneskerettighederne. Under Partnerskab for Dialog og Reform (PDR) og med midler fra Frihedspuljen støtter regeringen civilsamfundskræfter, der bl.a. kæmper for frihed og demokrati, i lande i Mellemøsten og Nordafrika. Jeg lægger i EU-regi vægt på, at vi målretter vores programmer mere til de lande, hvor der er fremskridt, og hvor regeringerne lytter til deres befolkninger. Det skal kunne betale sig for de lande, som nyder godt af EU's Naboskabsmidler, at gøre en ekstra indsats for at gennemføre reformer i demokratisk retning. Det er principper, som jeg også har argumenteret for, skal være gældende for EU's relationer med Golflandene.

I særlige situationer kan der anvendes målrettede sanktioner for at fremme en bestemt adfærd eller politik, særligt når andre diplomatiske instrumenter vurderes udtømte, og når der kan tilvejebringes den fornødne internationale opbakning. Der har således været bred international enighed om indførelse af sanktioner rettet mod Libyen, jf. Sikkerhedsrådets resolutioner 1970 og 1973, bl.a. som følge af de omfattende og systematiske voldsangreb på civile, der kan udgøre forbrydelser mod menneskeheden.

Jeg mener ikke, at sanktioner mod Bahrain eller Saudi Arabien vil være hensigtsmæssigt i den nuværende situation. Men vi skal opretholde presset på regimerne for at vælge dialogens vej i forhold til de legitime folkelige krav om reformer.